

[Lannung.]

Stater. Det fremgår udtrykkeligt af det foreliggende materiale, at amerikansk personel skal have kontrollen dermed. Det vil med andre ord sige, at der kræves stationering af amerikanske styrker på dansk landområde. Dette er det principielt vigtige i denne sag, både udenrigspolitisk og statspolitisk; om det så drejer sig om lidt større eller lidt mindre styrker, er i denne forbindelse efter mit skøn mindre afgørende. Det principielle må være det vigtigste.

De ærede medlemmer hr. Thorkil Kristensen og hr. Ole Bjørn Kraft talte om atombevæbningen, og jeg vil da gerne på linje med, hvad der blev sagt af den højtærede forsvarsminister, sige, at hele den internationale udviklings tendens i øjeblikket taler ikke for atombevæbning eller for at ændre standpunkt i dette spørgsmål, men tværtimod — som jeg også fremførte det så stærkt, jeg kunne, i mit første indlæg — for at opretholde den linje, regeringen er gået ind for. Jeg kan også godt sige i den forbindelse, at hvad realiteten angår, tror jeg ikke, der ville være meget vundet — heller ikke fra de herrers synspunkter, når det kom til stykket — ved dansk atombevæbning. Jeg tror, man i høj grad kan risikere, at den mulige angriber indledningsvis ødelægger vore raketbatterier med sit langtrækkende raketskyts, og det vil derfor kun være for et selvbedrag at regne, når det påstås, at raketter med atomladning skulle betyde en effektivisering af det danske forsvar.

Må jeg til sidst sige, at det endelig også er ganske bemærkelsesværdigt, at intet af de nordiske lande, altså hverken Sverige, der har et relativt meget stærkt militærvæsen og ofrer meget derpå, eller Norge, der er NATO-medlem ligesom vi, er gået ind for anvendelse af atomladninger, oplagring af atomammunition el. lign. Det taler efter mit skøn absolut sit meget stærke og meget tydelige sprog også til os andre.

Jeg skal hermed anbefale ændringsforslagene.

Alfred Jensen: I mit første indlæg i debatten i dag fremførte jeg nogle spørgsmål, som berører udenrigsministerens område. Den højtærede minister har jo allerede

været i ilden i dag og udtalt sig dels om de tysk-spanske forhandlinger, dels om regeringens stilling angående Spaniens optagelse i NATO, og jeg kan kun udtrykke min tilfredshed med de synspunkter, ministeren fremsatte. Jeg kunne måske spørge, hvorfor man ikke omgående har givet udtryk for det, som for mig står som noget selvfølgeligt for den regering, vi har. Jeg tror, at ikke så lidt ville have været vundet, om regeringen omgående gennem udenrigsministeren havde udtrykt disse synspunkter.

Dernæst rejste jeg spørgsmålet om den officielle henvendelse fra Sovjetunionens regering og den øverste sovjet til regering og folketing. Jeg havde ventet, at ministeren, når han var på talerstolen, også ville have udtalt sig om denne sag; men det kan vi jo få lejlighed til at tale om senere — jeg forstår, at der ikke bliver stor mulighed derfor i dag.

Forsvarsministeren startede med at sige, at de betragtninger som jeg, og også det ærede medlem hr. Aksel Larsen, havde fremført, var af en så demagogisk karakter, at de fritog ham for bemærkninger. Han har dog ikke følt sig helt tryk, og derfor kom der en lang række bemærkninger. Jeg forstår jo godt, hvorfor ministeren var nødt til at komme med bemærkninger; der er nemlig ikke nogen demagogi i det, jeg har ført frem. Jeg har påvist, at der er en international afspænding i gang, at vi har den største interesse i, at denne afspænding forceres frem, så vi kan nå til sikkerhed, også nå frem til international afrustning, og jeg har gjort opmærksom på, at de foranstaltninger, der her træffes, ikke peger i den retning, men i modsat retning. Når ministeren går ind på de betragtninger, jeg har gjort gældende, og forsøger at bagatelisere dem, er det netop fordi han ved, at ude omkring i befolkningen og også her i tinget er der adskilligt flere, der har disse synspunkter nu, end der var før. Det må der jo være, al den stund den internationale situation har skiftet karakter, al den stund der foreligger et realitetsbetonet forslag om international afrustning efter aftale.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft stillede det spørgsmål, hvem der ville tjene på det, hvis en sådan international afrustning kom i stand, og der blev svaret, at det ville Sovjetunionen gøre. Jeg har den